

ХАРАКТЕРИСТИКА ОКРЕМИХ ПОВНОВАЖЕНЬ СЛІДЧОГО, ПОВ'ЯЗАНИХ З ПОЧАТКОМ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

CHARACTERISTICS OF CERTAIN POWERS OF THE INVESTIGATOR RELATED TO THE BEGINNING OF THE PRE-TRIAL INVESTIGATION

Сидорчук В.В., аспірант кафедри кримінального процесу,
оперативної і детективної діяльності

Національний університет «Одеська юридична академія»

Слідчий є ключовою фігурою не тільки досудового розслідування, але і всього кримінального провадження. Характеристику слідчого необхідно починати з його повноважень. Однак, зважаючи на їх значну кількість, ми вирішили їх досліджувати окремими групами. Нас зацікавила група повноважень слідчого щодо початку досудового розслідування за наявності підстав, передбачених у Кримінальному процесуальному кодексі України.

У процесі дослідження відповідної категорії повноважень слідчого було визначено, що наявність керівника або перших заступників керівника правоохоронних органів, які самостійно розподіляють заяви і повідомлення про кримінальні правопорушення, тактично і змістовно позитивна, однак відповідні положення порушують як принцип законності, так і принцип публічності. А вже знайомство із заявами і повідомленнями про кримінальні правопорушення здійснює керівник, який після знайомства з ними направляє їх слідчому. Особливо за умови непередбаченого порядку оскарження рішення або бездіяльність відповідного керівника.

З огляду на занадто широке трактування у відомчих інструкціях положення статті 214 Кримінального процесуального кодексу щодо невідкладного, але не пізніше 24 годин після подання заяви або повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення, внесення відповідних відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань. У підсумку був створений додатковий етап щодо перевірки поданих заяв і повідомлень, а також наділення контрольними повноваженнями щодо розгляду відповідних звернень керівниками, які санкціонують їхній подальший рух. Із цих неузгодженостей нами вбачається, що необхідно або закріпити у статті 214 Кримінального процесуального кодексу відомчі інструкції щодо особливостей прийому і реєстрації заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, а саме: передбачити невідкладне ознайомлення слідчих, дізнавача і прокурора зі змістом заяв і повідомлень про кримінальне правопорушення, а вже після такого ознайомлення реєструвати їх у відомчій системі документообігу.

Ключові слова: слідчий, повноваження слідчого, заява або повідомлення про кримінальне правопорушення, розгляд заяв або повідомлень про кримінальне правопорушення.

The investigator is a key figure not only in the pre-trial investigation, but also in the entire criminal proceedings. Characteristics of the investigator must begin with his powers. However, given their large number, we decided to study them in separate groups. We were interested in the group of powers of the investigator to initiate a pre-trial investigation on the grounds provided by the CPC.

During the study of the relevant category of powers of the investigator, it was determined that the presence of the head or first deputy heads of law enforcement agencies, who independently distribute statements and reports of criminal offenses, which is tactically and substantively positive, but violates both the principle of legality and publicity. After all, acquaintance with statements and reports on criminal offenses is carried out by the head who after acquaintance with them directs them to the investigator. Especially in the event of an unforeseen procedure for appealing the decision or inaction of the relevant manager.

Therefore, due to the too broad interpretation in the departmental Instructions of the provisions of Article 214 of the CPC regarding the immediate, but not later than 24 hours after the submission of a statement or notification of a criminal offense, the introduction of relevant information into the ERDR. As a result, an additional stage was created to verify the submitted applications and notifications, as well as to give control powers to consider the relevant appeals by managers, who authorize their further movement. From these inconsistencies we see that it is necessary to either enshrine in Article 214 of the CPC the provision on the already existing in the Instructions stage of registration of appeals in the internal document management system, in order to optimize paperwork and control existing appeals and their movement; or bring in line with the norms of the CPC the departmental Instructions on the peculiarities of receiving and registering applications and reports of criminal offenses, namely: to provide immediate acquaintance of investigators, coroner and prosecutor with the content of applications and reports of criminal offenses, and only after such registration document management system.

Key words: investigator, powers of investigator, statement or notification of criminal offense, consideration of applications or reports of criminal offense.

У процесі дослідження питання, пов'язаного з повноваженнями слідчих, необхідно зазначити значну їх кількість, для кращого дослідження, на нашу думку, їхню характеристику необхідно здійснювати за групами повноважень, об'єднаних спільною метою або етапом у досудовому розслідуванні. Найвлучнішою класифікацією для групування повноважень слідчого, на наш погляд, є загальна побудова повноважень у ч. 2 ст. 40 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК).

Розгляд повноважень слідчого необхідно розпочати з дослідження такої групи зазначених повноважень, як *право починати досудове розслідування за наявності підстав, передбачених КПК*. На нашу думку, передусім варто визначитися з підставами для початку досудового розслідування слідчим, які закріплені у ст. 214 (початок досудового розслідування) КПК, до них варто віднести такі: подання заяви або повідомлення про вчинення кримінального правопорушення або виявлення, самостійного

виявлення слідчим ознак кримінального правопорушення з будь-якого джерела.

Під час розгляду такої форми, як подання заяви або повідомлення про вчинення кримінального правопорушення, необхідно приділити увагу висловленій думці щодо відсутності закріплених у КПК вимог до заяви [1, с. 117]. Однак маємо розуміти, що норми КПК мають бланкетний характер, що пояснюється, серед іншого, бажанням законодавця створити компактний кодекс, у якому відображалися б найбільш суттєві кримінально-процесуальні положення. Тому, що стосується форми і змісту поданої заяви або повідомлення, то Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) визначає такі вимоги до заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення: «усні заяви заносяться слідчим або прокурором до протоколу, який підписується заявником; відомості про кримінальне правопорушення, викладені в заяві, повідомленні чи вияв-

лені з іншого джерела, повинні мати короткий виклад обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення; слідчим або прокурором особа, яка подає заяву чи повідомляє про кримінальне правопорушення, під розпис попереджається про кримінальну відповідальність за завідомо неправдиве повідомлення, окрім випадків надходження заяви, повідомлення поштою або іншими засобами зв'язку; заява чи повідомлення про кримінальне правопорушення вважаються поданими з моменту попередження особи про кримінальну відповідальність (за винятком випадків, коли таке попередження неможливо зробити з об'єктивних причин: надходження заяви, повідомлення поштою, іншим засобом зв'язку, непритомний стан заявника, відраджень тощо)» [5]. Що ж стосується змісту заяви, повідомлення, яке надходить поштою, на нашу думку, він має регламентуватися положеннями Закону України «Про звернення громадян», які визначають реквізити, необхідні в заяві.

Також у літературі звертається увага на формулювання законодавця у ст. 214 КПК «з будь-якого джерела» [8, с. 180]. Щодо цієї законодавчої дефініції, то навіть звернення до спеціальних нормативно-правових актів, як-от Порядок ведення єдиного обліку в органах (підрозділах) поліції заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події, не дає вичерпного переліку «будь-яких джерел», у ньому зазначається, що «джерелом інформації про кримінальні правопорушення та інші події, зокрема, є: заяви (повідомлення) осіб, які надходять до органу (підрозділу) поліції, особи, уповноваженої на здійснення досудового розслідування, або службової особи, уповноваженої на прийняття та реєстрацію заяв (повідомлень); самостійно виявлені слідчим або іншою посадовою особою органу поліції з будь-якого джерела обставини кримінального правопорушення; повідомлення осіб, які затримали підозрювану особу під час учинення або замаху на вчинення кримінального правопорушення чи безпосередньо після вчинення кримінального правопорушення, чи під час безперервного переслідування особи, яка підозрюється в його вчиненні; інше» [6]. Звісно, визначення «інше» у відповідному нормативно-правовому акті свідчить про відсутність вичерпного переліку можливих джерел, з яких правоохоронці стає відомо про можливе вчинення кримінального правопорушення.

Важливо також звернути увагу на регламентацію дій працівників правоохоронного органу після отримання ними заяви або повідомлення про вчинення кримінального правопорушення. Так, «якщо заява (повідомлення) надійшла до органу (підрозділу) поліції під час особистого звернення заявника одночасно з її (його) реєстрацією в ІТС ПНП або журналі єдиного обліку заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події (далі – журнал ЄО), уповноважена службова особа оформлює та видає заявникові талон-повідомлення ЄО про прийняття і реєстрацію заяви (повідомлення) про кримінальне правопорушення» [6]. Тобто інформація про кримінальне правопорушення до ЄРДР не вноситься негайно, що явно не відповідає положенню ст. 214 КПК.

Також варто звернути увагу на положення п. 7 відповідної Інструкції: «Поліцейський у разі самостійного виявлення з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про кримінальне правопорушення, невідкладно, але не пізніше 24 годин, рапортом доповідає про це керівнику органу (підрозділу) поліції або особі, яка виконує його обов'язки» [6]. Окрім невідповідності даного положення нормам КПК, щодо негайного внесення відомостей до ЄРДР, нами в ньому вбачається значна обмеженість процесуальної самостійності працівника правоохоронного органу.

Що ж стосується Державного бюро розслідувань, то в даного органу є власна Інструкція про порядок приймання, реєстрації та розгляду заяв і повідомлень про кри-

мінальні правопорушення в центральному апараті Державного бюро розслідувань [2] (далі – Інструкція ДБР), де виділяються такі форми поширення заяв і повідомлень про вчинення кримінальних правопорушень: «письмова, усна й електронна».

Додатково варто зауважити, що вказаною Інструкцією регламентуються вимоги до змісту заяви, її обов'язкових атрибутів. Варто звернути увагу на те, що «заяви про кримінальні правопорушення, у яких не зазначені прізвище, ім'я, по батькові (найменування) потерпілого або заявника, реєструються та розглядаються за умови, що відповідна інформація стосується конкретної особи або містить фактичні дані про вчинення тяжкого чи особливо тяжкого злочину, які можуть бути перевірені» [2]. Тобто анонімні повідомлення реєструються за умови наявності в них відомостей, які вказують на винуватість конкретної особи, або ж відомості щодо вчинення тяжкого чи особливо тяжкого злочину, що, з одного боку, у частині реєстрації заяв і повідомлень відповідає положенням ст. 214 КПК, а з іншого – свідчить про вибірковий підхід до таких «анонімок», що матиме наслідком невнесення відомостей щодо нетяжких злочинів, яким під час подальшого розслідування, зважаючи на обставини провадження, могли б змінити кваліфікацію на тяжкий чи особливо тяжкий злочин. Зрозуміло, що такий підхід умовлений значною кількістю проваджень у слідчого, перевірка кожної заяви чи повідомлення, зокрема й анонімного, без конкретних фактичних даних або без даних, які свідчать про тяжкість чи особливо тяжкість злочину, відволікає їх від роботи, додає додаткового обсягу канцелярської роботи, що негативно впливатиме на наявні провадження. Однак, як уже нами зазначалося, КПК однозначно вказує на обов'язок слідчого невідкладно внести обставини, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, до ЄРДР, навіть більше, такий вибірковий підхід порушує принцип публічності.

Що ж стосується самостійного виявлення слідчим обставин щодо вчинення кримінального правопорушення, то «складається службова (доповідна) записка (рапорт) про виявлене кримінальне правопорушення, яка невідкладно надається керівнику слідчого управління. До службової записки (рапорту) можуть бути додані матеріали, що свідчать про вчинення кримінального правопорушення» [2]. Із зазначеного порядку вбачається, що слідчий, який самостійно виявив обставини щодо скоєння кримінального правопорушення, не вносить зазначені відомості до ЄРДР, а викладає їх у службовій записці, яка передається керівнику органу досудового розслідування. Відповідний порядок не повною мірою корелюється з нормами КПК, у яких законодавцем закріплено: «слідчий невідкладно після самостійного виявлення ним із будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зобов'язаний внести відповідні відомості до ЄРДР» [2], тобто вказаний порядок обмежує слідчого не просто в реалізації ним своїх повноважень, а у виконанні ним своїх обов'язків, закріплених у КПК. Зрозуміло, що керівник органу досудового розслідування здійснює контроль за тими обставинами, які вносяться до ЄРДР, що має забезпечити «якість» обставин, що вносяться, однак наголошуємо на тому, що це й обмежує слідчого в реалізації ним передбачених КПК повноважень, також обмежує реалізацію слідчим принципу публічності. Варто наголосити на тому, що саме слідчому, дізнавачу і прокурору законодавець передбачив можливість вносити інформацію щодо кримінального правопорушення в ЄРДР, отже, саме цих суб'єктів законодавець наділяє відповідною компетенцією, яка пов'язується як з особливістю процесуального статусу, так і з наявністю інтелектуально-вольових вимог, якими мають характеризуватися відповідні суб'єкти, зважаючи на вимоги, які пред'являються до осіб, які бажають обійняти відповідні посади.

Додатково варто зауважити, що відповідно до Інструкції ДБР «заяви про кримінальні правопорушення реєструються в єдиному Журналі реєстрації заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення» [2]. Що, звісно, є позитивним для організації роботи слідчих шляхом фільтрації відповідних заяв за змістовими ознаками щодо наявності в них фактичних даних про кримінальне правопорушення. Однак наявність Журналу реєстрації заяв і повідомлень – буфер між заявником і ЄРДР, який не передбачений КПК, особливо зважаючи на не лише статистичну функцію, яку виконує відповідний Журнал. Звісно, і в НАБУ є власний нормативно-правовий акт, який регулює питання прийому заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення – Інструкція про порядок розгляду звернення громадян, заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, депутатських запитів, звернень та вимог народних депутатів України, адвокатських запитів у НАБУ та його територіальних управліннях [3] (далі – Інструкція НАБУ), якою передбачені такі форми передачі заяв і повідомлень про вчинення кримінального правопорушення: подані на особистому прийомі, телефоном, поштою, факсимільним або іншим видом зв'язку.

На відміну від Інструкції ДБР, в Інструкції НАБУ вказано, що «анонімні заяви і повідомлення про кримінальні правопорушення розглядаються Національним бюро за умови, що відповідна інформація стосується конкретної особи, містить фактичні (об'єктивні) дані та може бути перевіреною». Що дещо відрізняється від змісту анонімних заяв і повідомлень, які розглядає ДБР, і загалом відповідає положенням ст. 214 КПК. Однак обмеження, яке стосується наявності в заяві чи повідомленні фактичних даних, убачається нам таким, що, зважаючи на анонімність автора і за умови неможливості розуміння суті обставин, які викладені в заяві чи повідомленні, справді не мають братися до уваги, однак, якщо є можливість перевірити викладені обставини, то зазначена інформація має братися до уваги.

Також варто розглянути положення, яке стосується усної заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення під час проведення слідчої (розшукової) дії, згідно з яким «усна заява або повідомлення заносяться до протоколу слідчої (розшукової) дії, із встановленням особи заявника або потерпілого і попередженням останніх про завідомо неправдиве повідомлення про вчинення злочину, що зазначається у протоколі і фіксується його підписом» [3]. Відповідне положення дещо деталізує обставини отримання заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення. Однак, на нашу думку, у ньому є окремі недоліки. Так, у разі визнання протоколу слідчої (розшукової) дії таким, що отриманий із порушенням кримінально-процесуального законодавства, він буде визнаний недопустимим, а відомості, які в ньому містяться, не можна буде використовувати. Отже, у такому разі легальність заяви або повідомлення про вчинення кримінального правопорушення буде залежати від правильності складання протоколу слідчої (розшукової) дії. На нашу думку, відповідну усну заяву або повідомлення варто оформлювати окремим протоколом, з позначкою у протоколі про проведення слідчої (розшукової) дії щодо окремого протоколу, у якому буде викладена інформація щодо обставин, які свідчать про вчинення кримінального правопорушення.

Варто звернути увагу на положенні Інструкції щодо особливостей реєстрації заяв і повідомлень НАБУ. Так, телефонні «звернення опрацьовуються та реєструються працівниками підрозділів із роботи зі зверненнями відповідно до вимог Інструкції з одночасним зазначенням в автоматизованій системі документообігу (далі – Система)» [3]. Також «заяви, повідомлення про кримінальні правопорушення, які надходять до Національного бюро, реєструються за допомогою Системи». І лише після такої реєстрації «заяви і повідомлення про кримінальні

правопорушення, віднесені до підслідності НАБУ, через сформовану Системою реєстраційну картку невідкладно направляються до Управління внутрішнього контролю або скеровуються через відповідну резолюцію Першого заступника Директора НАБУ до Головного підрозділу детективів. Службові особи Головного підрозділу детективів, Управління внутрішнього контролю НАБУ, уповноважені, у межах компетенції, передбаченої КПК, здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень, розглядають заяви і повідомлення про кримінальні правопорушення й ухвалюють рішення за результатами їх розгляду відповідно до вимог кримінального процесуального законодавства України» [3]. З огляду на це вбачається, що, окрім реєстрації заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення у відомчій системі обліку звернень, вони проходять певний інтелектуально-аналітичний контроль посадових осіб НАБУ, які направляють їх безпосередньо тим особам, які займаються розслідуванням правопорушень (мається на увазі резолюція Першого заступника Директора НАБУ). Вони і виявляють у них обставини, що можуть свідчити про вчинення кримінальних правопорушень, і ухвалюють рішення щодо внесення їх до ЄРДР, у разі відсутності таких обставин «Головний підрозділ детективів і Управління внутрішнього контролю НАБУ невідкладно з обґрунтованою службовою запискою передають до підрозділу з роботи зі зверненнями для подальшого опрацювання та розгляду». Розгляд і оцінка безпосередньо детективами заяв і повідомлень про можливі кримінальні правопорушення, з можливістю їх подальшої реєстрації в ЄРДР, – саме те, що безпосередньо передбачено КПК.

У проаналізованих інструкціях не було виявлено розгорнутого тлумачення поняття «будь-яке джерело», із чого ми робимо висновок, що «будь-яке джерело» у контексті виявлення інформації, даних або обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, охоплюється всіма можливими способами передачі інформації, і обмежується лише законністю відповідних джерел, законністю способів їх отримання. Так, відомості про обставини щодо можливого вчинення кримінального правопорушення мають бути отримані без порушень чинного законодавства, з огляду на специфіку кримінального процесу, особливо це стосується дотримання прав людини й основоположних свобод. Також у цьому контексті заслуговує на увагу абз. 1 ч. 1 ст. 257 КПК – «якщо в результаті проведення негласної слідчої (розшукової) дії виявлено ознаки кримінального правопорушення, яке не розслідується в даному кримінальному провадженні, то отримана інформація може бути використана в іншому кримінальному провадженні тільки на підставі ухвали слідчого судді, яка постановляється за клопотанням прокурора» [4], що свідчить про те, що навіть якщо інформація отримана внаслідок «законного/санкціонованого» порушення прав і свобод особи, для її використання з метою початку нового кримінального провадження необхідна санкція від передбаченого кримінальним процесуальним законом суб'єкта.

Також у контексті особливостей реалізації слідчими своїх повноважень необхідно виділити специфічне джерело отримання інформації для детективів НАБУ – повідомлення їх працівниками Національного агентства із запобігання корупції (далі – НАЗК), так, у ч. 3 ст. 51³ (Повна перевірка декларацій) Закону України «Про запобігання корупції» зазначено: «У разі виявлення за результатами повної перевірки декларації ознак необґрунтованості активів Національним агентством надається можливість суб'єкту декларування протягом десяти робочих днів надати письмове пояснення за таким фактом із відповідними доказами. У разі ненадання суб'єктом декларування в зазначені строки письмових пояснень і доказів чи надання не в повному обсязі Національне агентство інформує про це Національне антикорупційне бюро Укра-

їни та Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру» [7]. Звісно, зважаючи на дефініцію поняття «будь-яке джерело», детектив може самостійно проаналізувати декларації, які знаходяться у відкритому доступі, і якщо у викладеній інформації він виявить ознаки кримінального правопорушення, це також буде підставою для внесення відомостей у ЄРДР.

У зв'язку із проаналізованими профільними положеннями й інструкціями різних відомчих правоохоронних органів, які у своїй структурі мають слідчі підрозділи, варто зауважити, що хоч уже в науковій спільноті і не тривають жваві дискусії стосовно необхідності виокремлення стадії, пов'язаної з перевіркою повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення, яка б передбачала формування нових повноважень слідчого, однозначного вирішення питання в науковій спільноті так і не запропоновано. Стосовно дискусії в літературі про додаткову стадію, яка передувала б стадії досудового розслідування і визначала наявність підстав для внесення змісту заяв і повідомлень у ЄРДР – у нормативно-правових актах, які регулюють питання прийняття і реєстрації заяв і повідомлень, – передбачений порядок дослідження їхнього змісту для виявлення в них обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення.

Хоча проаналізовані окремі положення відповідних посадових інструкцій, які відрізняються одне від одного, на нашу думку, занадто широко трактують положення КПК, свідчать про необхідність унормувати вказані інструкції для забезпечення реалізації принципів законності та в деяких випадках публічності. Так, передусім у них наявний додатковий етап, змістом якого є реєстрація всіх звернень в окремих журналах, які відрізняються залежно від відомчої належності правоохоронного органу. Даний етап передує передбаченому у ст. 214 КПК «невідкладному внесенню обставин, що свідчать про вчинення кримінального правопорушення», звісно, його наявність зумовлена як відомчим контролем, так і контролем прокуратури. Однак у контексті додаткової реєстрації заяви або повідомлення про кримінальне правопорушення постає питання стосовно умови законодавця про 24 години, протягом яких відповідні обставини мають бути внесені в ЄРДР. Також варто звернути увагу на те, що після реєстрації відповідних заяв або повідомлень передбачений такий порядок:

– у НАБУ і ДБР відповідні заяви передаються Головному підрозділу детективів і Головному слідчому управлінню ДБР лише після резолюції Першого заступника Директора Національного бюро і першого заступника Директора ДБР відповідно, що зумовлено відомчим контролем, однак, на нашу думку, дещо заважає оперативності розгляду заяв;

– що ж стосується органів Національної поліції, то в разі самостійного виявлення поліцейським обставин

щодо кримінального правопорушення, ним подається рапорт керівнику органу (підрозділу) поліції, за рішенням якого і відбувається реєстрація в інформаційно-телекомунікаційній системі «Інформаційний портал Національної поліції України», тільки потім інформація передається до органу досудового розслідування для внесення відомостей у ЄРДР. Стосовно анонімних заяв чи повідомлень, що містять відомості про кримінальне правопорушення, то після їх реєстрації у відомчій системі «керівник органу (підрозділу) поліції або особи, яка виконує його обов'язки, передають до структурного підрозділу органу (підрозділу) поліції за відповідним напрямом діяльності для вжиття необхідних заходів» [6], така ж процедура і щодо заяв із повідомлення про кримінальне правопорушення, які були подані особисто, надійшли з використанням засобів поштового зв'язку. Саме формулювання «за рішенням керівника» нами вбачається дещо невдалим, оскільки свідчить про явне обмеження принципу публічності, створення умовного фільтра відповідної категорії звернень.

Наявність керівника або перших заступників керівника правоохоронних органів, які самостійно розподіляють заяви і повідомлення, як нами вище зазначалось, з тактичного і змістовного поглядів є позитивним чинником, однак відповідні положення порушують принципи законності та публічності, особливо щодо подачі рапорту керівнику органу (підрозділу) для застосування за його рішенням, до відповідної інформації, передбаченої процедури. Особливо за умови непередбаченого порядку оскарження рішення або бездіяльності відповідного керівника.

Зазначимо занадто широке трактування у відомчих інструкціях положення ст. 214 КПК щодо «невідкладного, але не пізніше 24 годин після подання заяви або повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення внесення відповідних відомостей до ЄРДР», шляхом утворення етапу щодо перевірки не слідчим, дізнавачем або прокурором поданих заяв і повідомлень, а керівником правоохоронного органу; а також наділення контрольними повноваженнями з розгляду відповідних звернень керівників, які санкціонують подальший рух звернень. Тому нами вбачається, що необхідно або закріпити у ст. 214 КПК положення щодо вже наявного в інструкціях етапу реєстрації звернень у внутрішній системі документообігу з метою оптимізації документообігу і контролю за наявними зверненнями, їхнім рухом, або узгодити з нормами КПК відомчі інструкції, щодо особливостей прийому і реєстрації заяв і повідомлень кримінальних правопорушень, а саме: передбачити невідкладне ознайомлення слідчих, дізнавача і прокурора зі змістом заяв і повідомлень про кримінальне правопорушення для їх невідкладної реєстрації у ЄРДР, а вже після такого ознайомлення реєструвати їх у відомчій системі документообігу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Барабаш Т.М. Проблемні питання етапності досудового розслідування в Кримінальному провадженні України. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2013. № 5. С. 115–119.
2. Інструкція про порядок приймання, реєстрації та розгляду заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення у центральному апараті Державного бюро розслідувань. URL: <https://dbr.gov.ua/sites/default/files/наказ%20463.pdf>.
3. Інструкція про порядок розгляду звернення громадян, заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, депутатських запитів, звернень та вимог народних депутатів України, адвокатських запитів у НАБУ та його територіальних управліннях. URL: https://nabu.gov.ua/sites/default/files/page_uploads/05.03/nakaz_34.pdf.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
5. Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, затверджено наказом Генерального прокурора України № 69 від 17.08.2012 р. (із змінами, затвердженими наказами Генерального прокурора України від 14.11.2012 р. № 113, від 25.01.2013 р. № 13, від 25.04.2013 р. № 54). URL: http://www.gp.gov.ua/ua/pd.html?_m=publications&_t=rec&id=110522.
6. Порядок ведення єдиного обліку в органах (підрозділах) поліції заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0223-19#n7>.
7. Про запобігання корупції. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>.
8. Симчук А.С. Заяви та повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення у структурі початку досудового розслідування. *Юридична наука*. 2015. № 8. С. 178–184.